

Jak Dolfik začal dbat na prevenco

Miloslav Havelka

Dolfik bel zveklé hned' po ráno do sebe nalit dvě štamprle šlihovice. Jak říkal - jedno na spravení choti po včereško, drohó jak dež foršus, debe ož pak nebelo. A nekde tam šupl e třeti, jenom tak co debe. To ráno ale belo jakyse zapeklity. Chodil, ošňopoval, nic mo nebelo dost'. Hobó krótil, šklibil se Lauer od Hardyho, bel ož ožralé, eště ani neposnidal, protože to do sebe valem ož pomalo z hořčečáko, ale nic nepomáhalo. Zobe só holt ludre. S tym se nedá hnót.

Ož ho to drželo nějaké deň, ale doma před Filkó dělal, jaké je Jora, že to nic, že to bude zase v cajko. Jenomže jak si tak potajno teho bolavyho previta rval v dílně kombinačkama, tak si to eště vic rozrajboval a fčel ož mo belo jasny, že je všecko v řeti. Nedá se nic dělat, bude moset k dentistovi. Vlastně si nebel zrovna moc jisté, kdo be mo muhl pomuct. Pantáta Grolech, ke kterymu ho s ostatnima decky dvakrát ročně pan řidici zahnal, abe jim odělal ornung v hobě, só ož dávno v páno, a od té dobe, co vešil z měšť'anke, se do péče odborníka pro jistoto nesvěřoval. Ted' ale citil, že se bléži hodina pravde.

Konečně před Filkó kápl božskó. Věděl, že dež se pude negde s tym zobem okázat, bude ož jedným nohó na krchově, ale take mo belo jasny, že dež to nechá tak, omře od té bolesti sténak. Tak měl aspoň náděj, že to třeba klapne, a nebode se převracet v hrobě z toho, že mo negdo opáji jeho kadlátkovó, jeho névěči poklad, keré be nakonec muhl zdědit nějaké neznaboh. A abe jo jenom tak pro nic za nic gdose prolil hrdlem, to fakt rači se přemuže a na zobni verazi.

„Filko, prosim tebe, jak je tade nějaké zobař?“ mosel nakonec jit s barvó ven.

„Copak Dolfiko, máš tam nejaký veřizováni?“ dobírala si ho Filka.

„Ja, potrebojo od něho sponzorské dar na hasičské ples,“ odpověděl celé nasopené.

„A tož to ja, že be jako nekemo zadarmo verval stolečko?“ štengrovala ho dál Filka.

Dolfik jenom mávl rokó. Škoda slov, že se vubec ptal. Na ten šup ale zobisko dal o sobě znovo vědět. Dolfkovi belo jasny, že Filka si na nim zgustne, ale co ož!

„Copak Filko nevidíš, že mám škraň, jak sesel?“ začal znovo, zkosel zahrát citovko.

„No zdál ses mně nějaké asymetrické,“ neodpostila si Filka eště jedno popichnóti, ale než se Dolfik na neco zmuhl, tak ho hned' osměrnila: „Só tam dnes od osmi do dvanácti. Tak si tam zandi, je tam taková mladá šekovná pani dochtorka!“

Dolfka polil pot znovo. Šekovná pani dochtorka. To mo bel eště tak čert dložen. Zobe měl jak note na boben, navíc kartáček na zobe snad' ani v ževotě v sópise majetko neměl. A

dež na ňo otevře čono po tech rannich šlihovicových orgiich, tak to s ňo třískne o zem a bude jo mět na svědomi. Ale smiřené s očekávanó potopó se dal trocho do rychtyko, do zadni kapse tesilek si strčel frajerske peněženko a hřebinek, a vekročel.

V čekárně panovala dosná atmosféra. Fčeci po sobě čočele, čono každé jinak natekló, z ordinace se ozévale prapodivny zvuke, jak debe měle každó chvíló ze dveři ven velizt ufóni. Zlaté pantáta Grolech. S tó jeho pravěkó aparaturó aspoň člověk věděl, do čeho leze. Ož měl v čekárně naštodovany všecke dostopny materiále o problematice ostni dotine a sám pro sebe si somiroval, co be měl v té hobě všecko mět a nemá... V tem velezla ze dveři sestra, volala dalšího. Všiml si, že fčeci po něm hledijó, došlo mo, že ož je asi na forhontě. Odhodlaně teda stópl a šil.

Nédřiv ho vezpovidala sestra. Až fčel zaregistroval, že je to Julina od špičatyho Francka. To mo tak jako kloci říkávale, protože měl tak nejak divně tvarovanó paleco. Ale cerka se mo povedla. E dež be se jeden divil, jak je to vubec možny... Mosel s pravdó ven, jak to s tó jeho zobni pěčó v poslednich třeceti letech belo. Předal k temo aji trocho kajicné pochebnosti, ešle to má smesl eště nejak hrotit.

„Ale co be stréco, dáme vám to tade do cajko, eště bude tetina láteřet, že vás sem posilala, jak se bodó babe za vama točet.“

„No viděl bech celó věc v objektivněšim světle, ale dež říkáš...“

To ož ho cpala do křesla, motala mo kolem krko jakése grenták a v tem se odkud'se velópla pani dochtor, a že co Dolfika trápi. No štramanda to bela, o tym žádná. O to vic se steděl v takových chólostivých okolnostich. Co ož, nedá se svitit. Popravdě veklopil co a jak, a ani to nemosel říkat až do konca. Belo ji všecko jasny, nebelo na tym co řešet. Jenom pro pořádek nadiktovala Julině inventuro hobe, zase tolik to nedalo, a sdělela mo, že to osmo si ož dneska opravdo dom neodnese. To ož konec koncu ale sám věděl. Žádná novinka. Pak mo džigla do dásni omrtveni a že jenom moment, než to zabere a pude se na věc.

Citil, jak mo mrtvi peščór, dež se ho dochtorka optala, ešle ož to citi, tak si přepadal, jak debil, protože ji ož nemuhl ani srozomitelně odpovědět. Eště jedná obhlidla terén a hmátla po potřebnym vercajko. Julina stópla z drohé strane, abe mo fest chetla paleco, dochtorka klišť'ama chmatla ten tesák a začala páčet. Dofčel neměl Dolfik pořádně poněti, co obnáší návštěva sado-masochistickyho salóno. Aníž be se teho eště ráno nadál, došil na ten šup poznání. A eště k temo je to na pojišť'ovno...! Dochtorka, abe se muhla pořádně zašprajcovat, ho přelehla poprsim, sténě tak Julina ho stabilizovala svéma vнадama z drohé strane. Hlavo měl jak v peřó. Jéžišmarjáááá, debe to viděla Filka, tak mo přiště sama verve ten zob nejakym pajzrem. Ale toto mo ož neveme.

Bel celé rozpolčené. Na jedno strano tiseň z takovyho obleženi mo v žádnym případě nebela proti srsti, ale zase ta zatracená bolest', jak mo to rvala, to ož se pomalo nedalo ani vedržet. V tym to křuplo a dochtorka drži toho previta v klišťách. Málem že be si Dolfik ocrvkl z toho vevrcholeni celé procedure. V ten moment se ovolnile e vnaďny stabilizátore, až se mo hlava zhongla z toho nečekanyho vesvobozeni.

„Tak si vypláchněte a podíváme se, jak jsme to zvládli,“ zavelela zobařka. Převaloval lok vode meze škraňama, pře tem měl ale pocit, že jednym kótkem přes zmrtvené peščór mo to vetěká ven, jak debe měl slentavko. Ani si nepřál vidět, jak v to chvilu vepadá... Mosel přeznat, že spiš než štramáka, jak slebovala Julina, z něho odělale pěknýho hňopa, zralyho tak ke zbavení svéprávnosti. Jenom šupnót do ustavo pro slabomeslny.

Šóral se dom homnama, abe nikeho nepotkal. Dež se Filka ptala co a jak, jenom mávl rokó a buchl s sebo rovnó na otoman. Teda vlastně eště to vzal přes špajzko, abe si to v hobě pořádně dezinfikoval. Kdo vi, jakéma sarjatama mo jo prolivale. Ož se neroztahoval ani s nalíváním do kotlu a glgal to rovnó z flaše. Pak ož ale opravdo praštěl na otoman. Po tym fšeckym to bela take jediná možná volba. Na ten šup zadřiml! A o čem se mo zdálo, to pak radši Filce ani nevekládal. Pro ten ňaderné tlak, které měl ve sno eště další vyvoj, be měla sténě asi jenom těžko pochopeni. Od té ale dobe začal dbat o svůj chrup a pravidelně verážel k preventivnim prohlídkám. Žádná další osmička mo ož ale nikdá nenarostla!